



*Esad Babačić*

## **Pesmi**

### **B. B.**

Ej, prijatelj moj, končal sem v muzeju sodobne umetnosti. Ti bi gotovo dejal, bolje to kot mrtev. Mogoče pa res. Zdaj vabim vse prijatelje, ki so me pozabili, vse, ki so še živi, da me pridejo obiskat, vstopnina, tri evre. In pol. Ti lahko prideš zastonj, vem, da nimaš dovolj. Samo na recepciji poveš, da greš k meni. Bova kakšno rekla o hrepenenju, ki ga ni več, o melanholiji, ki jo vsi prezirajo, dokler ni prepozno, o depresiji, ki je nihče noče, ker se je ne da pozdravit. Ampak stari, saj veš, tudi za depresijo je treba met jajca in ti mora bit bolj vseeno, kot je njej. Samo ne smeš gledat nazaj, tako kot pri smučanju. Vse je belo in ti si bel, dokler ne zagledaš lastne krvi. Čeravno je tu vse obrnjeno nazaj. Grobnica časa, idej, zmag in porazov. Hladna luč sveta, ki jo ugašam in prižigam, vsak dan, pred šihtom in po njem. Glej, pridi, če želiš, če nisi več tako ciničen in sam sebi všečen. Saj veš, enkrat pride dan, ko ti to več ne pomaga. Zgniješ. Izpadeš. Pridejo težji ciniki, mišičasti mojstri kreganja in zaganjanja. Ti pa si samo vitez, ki se mu zatika meč. In ogledalo ni več ščit, ampak iluzija, prevara, hrbet neke neuspele zahrbtnosti. Ne bom te prosil, imam svoj ponos, čeprav se ti poserješ nanj. Ampak se vsaj ne pretvarjaš, da ti pomeni. Saj, to nas je tudi ubilo, to, da smo se začeli pretvarjati, da nam je mar. In so nas dobili, za majhen denar.

Ampak, vsaka revolucija enkrat konča v muzeju.  
Mi je pa všeč, veš, da je tu tudi coca cola,  
da so tudi njo zaprli kot eksponat  
človeške neumnosti in napredka.  
Tudi ona je končala notri, pa jo še vedno  
pijejo, ker ne morejo nehati.  
Toliko reči je, ki bi jih še rad zaprl sem notri.  
Kri tvojo, mojo, hladne poglede in tople objeme,  
zidove, ki jočejo brez nas, prazne ulice ob nedeljah,  
zastave, ki jim visi dol, zvonove, ki tolčejo v prazno,  
in pogum samomorilcev, za katerim ne smemo  
jokati.

## Vlaki

Toliko sem jih čakal  
Morda sem znorel  
Ali pa tudi ne  
Toliko sem jih čakal  
Prihajali so in odhajali  
Jaz sem bil edini  
Na tistih tračnicah  
Ki ti ne porežejo žil  
Enkrat si prišel  
In mi dejal  
Dejva se zadet  
Saj je samo lepilo  
Ti si nor, sem ti rekel  
Tvoj obraz je bil iskren  
Kot vlaki, ki vedno pridejo  
Tvoj nasmešek je bil nalezljiv  
Bil si iz Šiške in ti je bilo vseeno  
Všeč ti je bilo, ker je bilo meni še bolj  
Vlaki so padali po nama  
Ko sva dihala v vrečo brez dna  
Nobenih brazgotin od tebe  
Samo sreča, ker sem te poznal  
In ker sem te čakal  
Kot jesen in zimo  
Kot besedo, ki umre  
Preden se pesem napiše

\*

Sedem let sem čakal  
Kristus ne hiti  
Sedem let sem čakal  
Kar sem vzel  
Premalo se mi zdi  
Sedem let sem čakal  
Zdaj samo še ti  
In Kristus  
ki hiti.

\*

Tukaj nihče ne kriči  
Tu se samo  
Včasih derejo  
Tukaj nihče ne kriči  
Ker na drugi strani  
Nikogar ni  
Ki bi slišal  
Nikogar  
Ki bi vedel  
Kdo kriči

\*

Od kod puščaš, bog?  
Od povesod, sin moj.  
Zakaj te ne zajamem?  
Zato, ker si kriv.  
In ti, si raven?  
Ne, jaz sem posoda  
Tvojega duha.  
Ne išči me več  
in pozabil boš,  
da si kriv.

\*

Izbiraš me. Vedno znova. Vržeš karte in zapreš oči.  
 Dobro veš, kaj bom vzел in koliko bom izpustil.  
 Vseeno ti je, bolj kot meni, in to te drži nad vodo.  
 Jaz sem tisti, ki se utaplja in lovi na planktone noči.  
 Vsaka iskrica iz globin me potegne vase.  
 Preveč ji zaupam in premalo dam,  
 da bi me lahko potolkla do dna.  
 In dokler je tako, sem tvoj suženj,  
 melanholični brat,  
 zapornik zlate ladje,  
 ki rine v blatno večnost.

\*

Kot otrok nosiš biser v srcu,  
 neguješ ga, čeprav ne veš, da je tu.  
 Ko nehaš biti otrok, začneš iskati  
 ta isti biser, ki je še vedno tam  
 in neviden, sramežljivo čuva  
 svojo skrivnost.

\*

Nočem biti lep,  
 nočem bit rdeč,  
 nočem bit črn,  
 nočem biti všeč,  
 samo včasih siv,  
 kadar duša me boli.

\*

**B. B.**

Jesen  
 Gnije  
 Brez  
 Tebe.